

یکشنبه ۱۳ شهریور ماه ۱۴۰۱ • ۱۴۴۴ صفر ۷ • 4 Sep 2022

نگاهی به رسانه‌ها

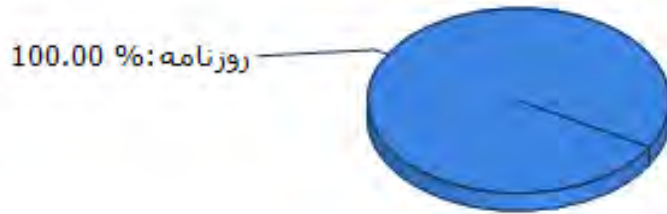
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه‌ها

تعداد کل محتوا : ۳۵

روزنامه

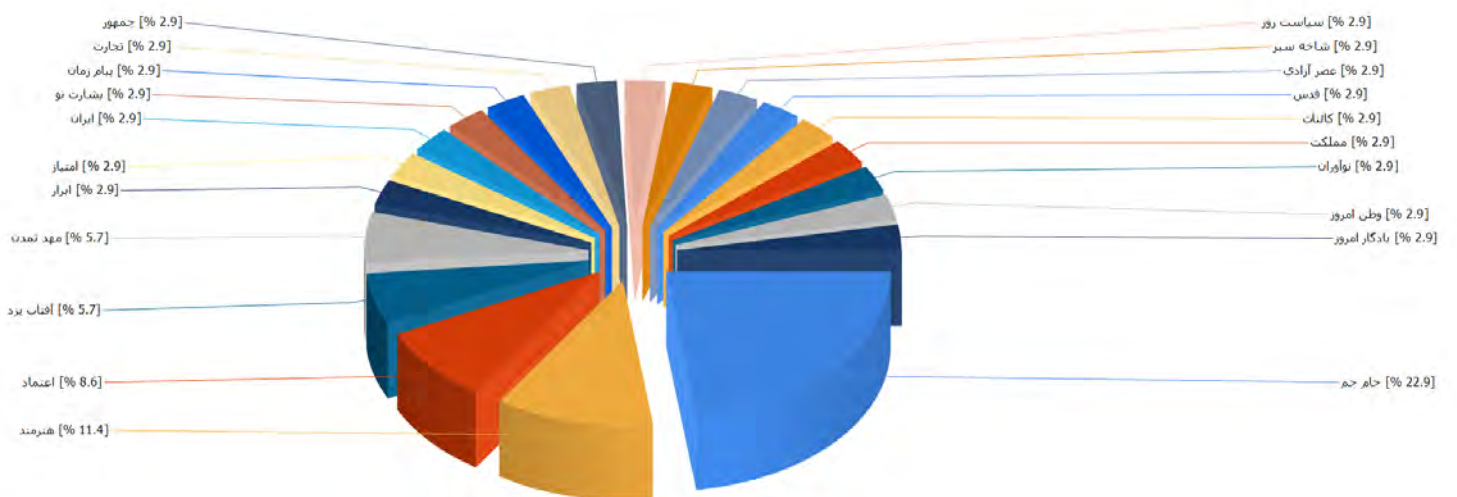
۳۵

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

درصد فراوانی	فراوانی	نام منبع	ردیف
۲۲/۹	۸	جام جم	۱
۱۱/۴	۴	هنرمند	۲
۸/۶	۳	اعتماد	۳
۵/۷	۲	آفتاب یزد	۴
۵/۷	۲	مهد تمدن	۵
۲/۹	۱	ابرار	۶
۲/۹	۱	امتیاز	۷
۲/۹	۱	ایران	۸
۲/۹	۱	بشارت نو	۹
۲/۹	۱	پیام زمان	۱۰
۲/۹	۱	تجارت	۱۱
۲/۹	۱	جمهور	۱۲
۲/۹	۱	سیاست روز	۱۳
۲/۹	۱	شاخه سبز	۱۴
۲/۹	۱	عصر آزادی	۱۵
۲/۹	۱	قدس	۱۶
۲/۹	۱	کائنات	۱۷
۲/۹	۱	مملکت	۱۸
۲/۹	۱	نوآوران	۱۹
۲/۹	۱	وطن امروز	۲۰
۲/۹	۱	یادگار امروز	۲۱
۱۰۰	۳۵	جمع کل	

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۷	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۸	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	آفتاب یزد
۹	نازنین صلح جو و تئاتری که تجاری شده است	آفتاب یزد
۱۰	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	ابرار
۱۱	تخصیص امکانات تبعیض آمیز است	اعتماد
۱۲	تئاتر دانشگاهی، افشاگر تاریکی	اعتماد
۱۳	زنان در جامعه امروز کنش مندتر و فعال تر هستند	اعتماد
۱۴	همکاری سیما تیرانداز، سوگل خلیق در خوانش یک نمایشنامه	امتیاز
۱۵	سود «خانه خراب» برای بیماران ام اسی	ایران
۱۶	نگاهی به تعزیه زنانه در دوران قاجار	بشارت نو
۱۷	همکاری سیما تیرانداز و یلدا عباسی	پیام زمان
۱۸	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	تجارت
۱۹	«خانه خراب» به نفع بیماران ام اس	جام جم
۲۰	آقاخان‌ی مدیر بخش نمایشنامه نویسی جشنواره تئاتر فجر	جام جم
۲۱	روایت هایی از پرستاران در تماشاخانه مهر	جام جم
۲۲	نمایش «آقای اشمیت کیه؟» در سالن استاد سمندریان به روی صحنه می رود	جام جم
۲۳	نمایش «چم» در پردیس تئاتر تهران	جام جم
۲۴	نمایش «رنالیسم مصنوعی» در تئاتر ایرانشهر	جام جم
۲۵	نمایشی در ستایش دانایی	جام جم
۲۶	یک نمایش مدرن برای دفاع مقدس	جام جم
۲۷	تئاتری هم تجاری شده است	جمهور
۲۸	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	سیاست روز
۲۹	تئاتری هم تجاری شده است	شاخه سبز
۳۰	تئاتری هم تجاری شده است	عصر آزادی
۳۱	بازگشت مخاطب به تلویزیون با تله تئاتر	قدس
۳۲	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	مملکت
۳۳	سی و چهارمین جشنواره استانی تئاتر آذربایجان شرقی برگزار می شود	مهد تمدن
۳۴	یک بازیگر: تئاتر هم تجاری شده است	مهد تمدن
۳۵	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	نواوران
۳۶	ایوب آقاخان‌ی مدیر بخش نمایشنامه نویسی چهل و یکمین جشنواره تئاتر فجر شد	هنرمند
۳۷	تا پایان شهریور ماه پذیرای تقاضاهای جدید گروه های محترم تئاتری هستیم	هنرمند
۳۸	تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است	هنرمند
۳۹	کنسرت نمایش ها جایگزین تئاتر های مفهومی!	هنرمند
۴۰	بخش نمایشنامه تئاتر فجر مدیرش را شناخت	وطن امروز
۴۱	تئاتری هم تجاری شده است	یادگار امروز

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۴۲	تلویزیون نه آگاه است، نه به دنبال راه نجات	کائنات

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

محمد رحمانیان:

تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است

افرادى که در محل زندگى شان به سالن‌هاى تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌هاى تحصیلى مرتبط مثل تئاتر، بازیگرى، نویسندگى و نمایشنامه‌نویسى علاقه‌مند مى‌شوند؛ بنابراین مى‌توان گفت این اتفاق (حذف تله تئاتر) در جریان آموزشى ما تاثیر منفى گذاشته است. محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتى برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمى‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را بساز مى‌گرداند. او با اشاره به بازیگران مطرحى که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقاً از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیارى از بازیگران مى‌توان متوجه این موضوع شد. بسیارى از هنرمندان درجه یک کمدى از این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگى چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله‌تئاترگونه داشت، به جریان هنرى ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانى چون على حاتمى و ناصر تقوایى قرار گرفت. رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و پخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعى از تله‌تئاتر است اما امکانات صوتى و تصویرى زیادى نیاز دارد. خیلی از نمایش‌هاىى که در دهه ۶۰ از تلویزیون پخش مى‌شد از روی صحنه ضبط مى‌شدند. بسیارى از آثار علیرضا مجلل، اسماعیل خلیج «از نو شکفتن و مرگ»، بهروز غریب‌پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه مى‌رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط مى‌شد و در تلویزیون پخش مى‌شد و مورد استقبال قرار مى‌گرفت. به گزارش ایستنا، او در آخر بار دیگر ابراز امیدوارى کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌اى فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفى برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

“**نزدیک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمى‌گردد. مى‌توان گفت بازگشت تله تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز مى‌گرداند**”

زائرهای مغفول‌مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله تئاتر است. رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدوارى برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانى که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هاى نظیر حسن فتحى که این کار را بلدند و بازیگرانى که توانایى احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند. کارگردان مجموعه‌هاى تلویزیونى «در گوش سالمم زمزمه کن» و «نیمکت» در ادامه گفتگو با ایستنا به

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول، «ناهار» نوشته سامرست موم، «همه پسران من» آرتور میلر و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شو را برای تلویزیون دارد، با انتقاد از حذف ساختار تله تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست. او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود. رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پرمخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست. او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکرارایی که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است. تلویزیون به تازگی از راه‌اندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در

نازنین صلح جو و تئاتری که تجاری شده است

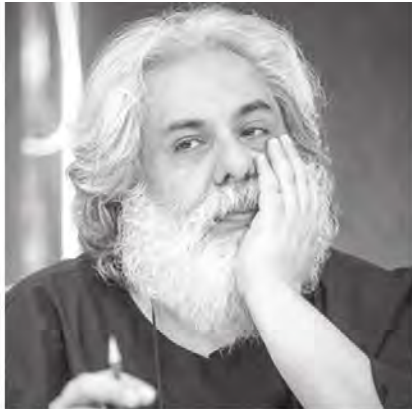
استفاده از بچه‌های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده‌اند و این به رشد سینما و معرفی چهره‌های جدید به تصویر کمک می‌کند. صلح جو این را هم گفت که برخی‌ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می‌بینم و این سؤال برایم مطرح می‌شود چرا اصلاً این‌ها بازیگر شده‌اند. وی خاطر نشان کرد:

اگرچه در کارهای تصویر از بین استعدادهای خوب تئاتر شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در تصویر استفاده نمی‌شود. به گزارش ایرنا، این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاهایی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این‌ها هم به مرور گرفته می‌شود. کسانی که سال‌های سال برای تئاتر زحمت کشیده‌اند، کناره‌گیری کرده‌اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت‌هایی که لحاظ می‌شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفستگی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می‌کند، گفت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند

سرمایه‌گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می‌شوند، بسیار تفاوت دارند. صلح جو بازیگر فیلم «گواهی امضا» به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری‌اش را با نمایش «جیرجیرک» به کارگردانی آرش سنجایی به دست آورد و پس از آن در نمایش بووگی ووگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری‌ها زحمت‌های فراوانی می‌کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می‌شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان‌ها به

محمد رحمانیان

محمد رحمانیان:

تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است

«زودیک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی‌گردد. می‌توان گفت بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.» محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله‌تئاترهای چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موم (۷۸)، «همه بسران من» آرتور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگویی با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله‌تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست. او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین پهنده و مخاطب رادک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود. رحمانیان در ارتباط با آسبیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است.

سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پرمخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست.

او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکرار آرای که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کیفی و کثیفی نازل کرده است.

تلویزیون به تازگی از راه‌اندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مغفول‌مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله‌تئاتر است.

رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که توانایی احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند.

کارگردان مجموعه‌های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «نیمکت» در ادامه گفت وگو با ایسنا به افرادی که در محل زندگی شان به سالن‌های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه‌نویسی علاقه‌مند می‌شوند؛ بنابراین می‌توان گفت این اتفاق (حذف تله‌تئاتر) در جریان آموزشی ما تاثیر منفی گذاشته است.

محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتی برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.

او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقا از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می‌توان متوجه این موضوع شد. بسیاری از هنرمندان درجه یک کم‌دی از این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال

«مثل آباد» که ساختار تله‌تئاترگونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانی چون علی حاتمی و ناصر تقوایی قرار گرفت. رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و بخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعی از تله‌تئاتر است اما امکانات صوتی و تصویری زیادی نیاز دارد. خیلی از نمایش‌هایی که در دهه ۶۰ از تلویزیون بخش می‌شد از روی صحنه ضبط می‌شدند. بسیاری از آثار علیرضا مجلل، اسماعیل خلیج «از نو شکفتن و مرگ»، بهروز غریب‌پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه می‌رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط می‌شد و در تلویزیون بخش می‌شد و مورد استقبال قرار می‌گرفت.

او در آخر بار دیگر ابراز امیدواری کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌ای فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفی برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

انتقاد یک هنر مند از وزیر ارشاد

تخصیص امکانات تبعیض آمیز است

گرچه هنر و ادبیات (حلقه شایسته) دختر حاجی حجاز می‌باشد جوانی که عاشق باکالخته اوست، یکم دبیر مشهور طبعی است. این رازی بود که نا اواخر داستان کسی را از ناخبر نمی‌شد. سیروس هفتی، بازیگری است که نقش این جوان عاشق و مسافر را در نمایش خلیفه حساس بازی می‌کند. این بازیگر و کارگردان نشان هم از حضورش در این اثر نمایشی می‌گوید، هم از وضعیت نمایشی که خودش می‌خواهد کارگردانی کند و هم از تخصیص امکانات دولتی تئاتر او در گفتگو با ایسنا با انتقاد از برخورد تبعیض آمیز در تخصیص امکانات دولتی به گروه‌های نمایشی می‌گوید. وقتی گروهی از هنرمندان اجرا کند گروه و نمایش خود را به صحنه رسانده یعنی نمایش او داشته حمایت دولت است. حال این حمایت می‌تواند به شکل دریافت کمک هزینه باشد یا بودجه شدن از امکانات و سالن‌های دولتی تئاتر این بازیگر ادامه می‌دهد. در چند وقت اخیر نیز به نمایش بازی کرد که هیچ کمک شامل کمک هزینه دولتی نشدند. یک نمایشنامه‌چینی برای خرید به هر دو داشته که قطعاً کمک دولتی به آن هم تعلق نمی‌گرفت. در حالی که خاطر بازی به بیستادار از دور مدیریت مهندس مهدی شعبانی در مرکز هنرهای نمایشی آن زمان در نمایشی از فرهنگسرای بزرگ بازی می‌کردم که تهیه‌کنندگی داشت ولی بودجه تهیه‌کننده بود. می‌تواند اجراها به پایان رسید. سایرین خیلی عادلانه مسأله را با آقای شعبانی که تهیه‌کننده راهم نمی‌شناخت، مطرح کردم و پیشنهاد بازدید و کمک هزینه‌ای هر چند ناچیز به ما تعلق گرفت ولی آنچه از این کمک برایم جوشاننده بود، این بود که برای مرکز هنرهای نمایشی مهم بود که از تهیه‌کننده گانی که در آنساله ورتکستگی بودند با کسانی که جرات کرده و در این مسیر پرریسک قدم گذاشته بودند، حمایت کند. شعبانی اینکه چه قدم گذاشته بودند، دریافت کمک هزینه و امکانات دولتی تئاتر است. با کیست؟ اگر شورای نظارت تأیید کرده که به کار می‌چورد اجرا بدهد، یعنی آن اثر از استیضاح اهداف عالی کشور است. پس چرا در تخصیص کمک هزینه این گونه برخورد می‌کنند. هفتی بیان اینکه وجه مشخصی از پرداخت کمک هزینه گروه‌های نمایشی وجود ندارد، می‌فرزاد معنی تخصیص کمک هزینه بر داشته شد اما ظاهر از حال حاضر این کمک به بعضی گروه‌ها تعلق می‌گیرد که این موضوع هم متعادل نیست. تمام مدیران گذشته عملکردی داشته‌اند و این سبب دیگران می‌شود. جدیدتر مرکز هنرهای نمایشی در باز اجرای آثار نمایشی قابل تامل است. اگر قرار باشد نمایش‌هایی که برخورد متفاوتی دارند از امکانات دولتی مانند سالن‌های دولتی بی‌بهره و بی‌نویسند، پس رسالت متفاوت تئاتر و جسد آن چه می‌شود؟

او در ادامه درباره بازی‌اش در نمایش خلیفه حرف می‌زند. بعد از اجرا در سالن ملک، این روزها دور دوم اجراهای خود را در سالن شهزاد سیری می‌کند. می‌گوید در این نمایش نقش جوانی عاشق را بازی می‌کنم که دلخواه دختر بی‌نام‌الشراف می‌شود. او برای نزدیک شدن به این نقش در خلیفه پذیرش می‌شود که او جوانی است مسافر و متوسل و طبعی. چالش‌های این نقش را بسیار دوست می‌داشت. جوانی که نقشش را بازی می‌کند بی‌زور و بی‌هوشند است و از این همه به او فشار می‌دهد. او که در حوزه نوشتن هم دستش دارد، درباره جذابیت سبکی که بستری عاشقانه و سیاسی دارند، می‌گوید: چند سالی است که نوشتن این متن‌ها کم شده و به نسبت موضوعاتی، رقابتی که دیگر طرفت و بازی ندارد. اما ای کاش نویسنده بویسند توجه می‌کردند دوران مشروطه چقدر بهتر مناسب است برای ما. بعضی حقایق هستی که چند وقتی است تعادل دارد. نمایش تازوی راه عنوان کارگردان روی صحنه بیاید، درباره آخرین وضعیت اجرای نمایش خود می‌گوید: وعده و وعده‌های از مدیر مسئول تئاتر شهر گرفته بودم ولی نفعنامه‌های منگونی ندارم و متأسفانه بعضی‌ها از جمله من، به دلیل حجم بالای اجرا و نمایش‌هایم که چنین موضوعاتی را مطرح کنیم نزدیک‌تر سوال در نوبت اجرا در تئاتر شهر بودم. با تغییر مدیریت حسیم بود که منتهی نمی‌تواند جزو فرخوان این مجموعه و اهداف آن باشد. بنابراین به ارزشیفر مراجعه کردم. او که پیش‌تر موافقت شورای پشتیبان نمایشنامه ایرانی‌شهر را از طرح نمایشی خود جلب کرده بود، اتفاقاً می‌دید. هم‌زمان با اجرای نمایش هم‌زمان در آرشین، طرح نمایش تازم را هم از راه کردیم که خوش‌شانسه شورای وقت، آن را پذیرفت و ظاهر آن محصولات آن شورای سال ۱۴۰۰ هجری بود. در پیش از کارنامه کار مرا از راه کردیم که بدین‌گونه شد ولی شرایط برای آن مقطع مانع از اجرای من شد و حالا طرح اجرای ام برای اجرا در این نمایشنامه در دست بررسی است که امیدوارم بعد از دریافت مجوزهای لازم، برای سال ۱۴۰۱ بتوانم نوبت اجرا بگیرم. بعد از ۵ سال فرصتی برای کارگردانی به دست آوردم. هفتی خبر می‌دهد که مجموعه نمایش‌هایم با نام هفتت کوتاه و توضیح مجموعه نمایش‌ها، حنه کارانه در آنساله جای چهارم است و مجموعه داستان دیگری هم به قلم خودش و نانی هفتی‌نیا در آستانه چاپ و نشر دارد.

یادداشت

به پنهان دیدار ظاهر «صمیمانه» دانشجویان و یک مدیر تئاتر دانشگاهی، افشاگر تاریکی

بابک احمدی

جشنواره تئاتر دانشگاهی و اساساً فعالیت‌های آکادمیک، حتی ماهیت دانشگاه در نظر نگارنده به مثابه نور است که روی تاریکی پر تو می‌افتد و معاف‌ها را برملا می‌کند. یعنی در برخورد با علم و نپسند علمی قدر و منزلت دیده‌ها دقیق‌تر مشخص می‌شود. به قول شهاب‌الدین سهروردی «جهان هستی چیزی جز مراتب و درجات گوناگون روشنائی و تاریکی نیست» تحلیل جلسه مدیر کل هنرهای نمایشی و بعضی دانشجویان و فعالان تئاتر دانشگاهی باید این تعبیر ظاهر ساده ولی عملاً آگزیستانسیالیستی شیخ اشراق صورت گیرد. جلسه‌ای که مکتبگر بر گزاری‌اش سه اندازه شیوه انتخاب حصار و چهره‌ها به اصطلاح نماینده دانشجویان، آگاهانه در تاریکی نگه داشته شد. پیش از هر چیز نیتگاهی بیندازیم به وضعیت ماه‌های اخیر فعالیت‌های تئاتر دانشگاهی (با تمرکز بر جشنواره) که معمولاً کارکردی شبیه و پرتین با اطمینان خروجی نهایی در بر دارد. جشنواره تئاتر دانشگاهی ایران، یعنی جایی که گروه‌های مستعد و جوان، کیفیت و توانایی‌شان را بر اساس آنچه فرا گرفته‌اند، مقابل دیدگان منتقدان و کارشناسان می‌گذارند، حالا در گزاردن بی‌تدبیری فرو افتاده و از وقتی دولت جدید سر کار آمده روی بر گزاری ندیده‌است هیچ مقام مسوولی در باره زمام‌آوردی‌های پیش‌تاز شهریور ۱۴۰۱ به روی خودش نیامورد که دلیل عدم برگزاری جشنواره چیست و چه باید کرد؟

انتصاب رحمت امینی به عنوان «مدیر علمی» بیست و چهارمین جشنواره تئاتر دانشگاهی ایران، آن‌هم بسیار دیر هنگام به جرقه یک هیاهوی اساسی و منبایی بدل شد. تصمیم دیر هنگام و اشیانه معاونت فرهنگی و اجتماعی وزارت علوم چالشی به وجود آورد که شعله‌هایش در نهایت دامن اصل برگزاری جشنواره را گرفت، در نتیجه آنچه باید از دبیرپشت ماه رخ می‌داد، حالا که سال به نیمه رسیده همچنان اتفاق نینفاده است. البته وضعیت در سال‌های اخیر به گونه‌ای پیش رفته که امروزه طیف موثری از دانشجویان متفکر اند بر گزاری جشنواره تئاتر دانشگاهی همراه با دخالت‌ها گروه، بر گزار نشدن جشنواره حداقل امکان شناسایی میدان نیروها و بررسی بهتر موقعیت تازه‌ای را که دانشجویان و تئاتر دانشگاهی در آن قرار گرفته به وجود می‌آورد. وزارت علوم هم ظاهراً از این سکون و سکوت و تعطیلی استقبال می‌کند، اصطلاحاً سبزی که در دست نمی‌کند را دستمال نمی‌بندند. در عین حال مطالبه و پیگیری جریان‌های دانشجویی و دانشگاهی اجازه توقف کامل نمی‌دهد، چون ضرورت تحصیل تئاتر در دانشگاه، تمرین و اجرای عملی (صحنه‌ای) است و مسوولان چاره‌ای ندارند جز تأمین امکانات مورد نیاز دانشجویان و ایجاد بستری بر نشاط برای فعالیت آنها، حتی همراه با قصور زیاد به‌طور خاص جشنواره تئاتر دانشگاهی ایران با دو دهه سابقه چنان در بدنه فعالیت‌های آکادمیک تئاتر ایران ریشه دوانده که به

مدیران محافظه کار اجازه ایجاد سسد و مانع و توقف کامل نمی‌دهد. دانه بویایی است که هر طور شده جوته می‌زند، پیکر سنگ را می‌شکافد و به آفتاب سلامی دوباره می‌کند. تصمیم اشتباه وزارت علوم در نهایت ساواکش و مخالفت شدید دانشجویانی مواجه شد که تاکید داشتند انتخاب دبیر باید به دست خودشان صورت گیرد؛ آنها حاضر نشدند در سطح یک کارمند محرجی صرف اומר منتخب وزارت تاخته نازل شوند. بنابراین در شرایطی قرار گرفتیم که روگردمدیران دولت جدید عملابخش عمده فعالیت‌های تئاتر دانشگاهی را از کار انداخته، چنان‌که مدیر کل هنرهای نمایشی وزارت ارشاد هم ظرف نیم‌سال نخست ۱۴۰۱ فعالیت کانون تئاتر دانشگاهی اداره موضوعش را مختل کرد. جلسه شبه پنهانی روز سه‌شنبه (آن‌هم در تابستان!) و غیاب طیف گسترده دانشجویان) باید در چنین میدانی تحلیل شود. مدیریت سالیان تئاتر مولوی (نماینده دانشگاه تهران و بخشی از بدنه وزارت علوم) به همراه مدیر کل هنرهای نمایشی دانسته بانادانسته با هدف بر کردن خلأ خودساخته دست به کار شده‌اند. پاس گل و تان غرض دادن در شرایطی این چنین البته رایج مدیران است، به‌ویژه وقتی پایه صندلی‌ها شل به‌نظر می‌رسد. اطمینان تنها گزارش موجود از جلسه که توسط روابط عمومی اداره کل هنرهای نمایشی منتشر شده، کاظم نظری در این نشست خواستار آن بوده که «جامعه تئاتر دانشگاهی» برای راه‌اندازی دوباره کانون تئاتر دانشگاهی در اداره کل هنرهای

نمایشی، یاری‌دهنده مدیران باشند. بر اساس این متن، او خبری هم داده که «مقدمات تشکیل کانون تئاتر دانشگاهی در حال انجام است تا فردی انتخاب شود که نظرات دانشجویان را بپذیرد باشد، و بر اساس آن، ریل گذاری کند و با همکاری دانشجویان، باعث رشد و تولید تئاتر ایران شود.» ۱- مگر کانون تئاتر دانشگاهی تا به حال وجود نداشته که گفته می‌شود «مقدمات تشکیل» در حال انجام است؟ ۲- تاکید مدیر کل بر استفاده از کلیدواژه «ریل گذاری» یادآور دوران دولت‌های یکپارچه نهم و دهم است که انواع ریل گذاری‌ها مدنظر مدیران ستمبایی و تئاتری بود (و البته نتیجه‌شند سر به‌سیغان سفت فرهنگ کوپیدن). این نشان می‌دهد بر خلاف اظهارات مقام دولتی، بحث «جامعه تئاتر» به معنای جامعیت نظرها و دیدگاه‌های نیروهای فعال در کار نیست. مطابق دستورالعمل و ماتریکست مکرر وزیر ارشاد و معاون هنری (که گفت

خودش را نماینده هنرمندان نمی‌داند) و با عملکرد شش ماهه اداره کل هنرهای نمایشی، نباید نمی‌توان فراخواندن دست پاری «جامعه تئاتر دانشگاهی» را جدی گرفت؛ عبارت صحیح صد نظر همان «طیف خاصی از دانشجویان» است. این همان شکافی است که مدیریت‌های غیرسازنده به وجود می‌آورند و با قالب کردنش به عنوان دستورالذ تازه با آفرینشی نوادر گستره محدود یک حجاب خیالی، تنفس مصنوعی می‌کنند. چنان‌چه می‌بینیم مدیران دولتی (حتی مدیریت سالن تئاتر مولوی) ظرف تمام نیم‌سال‌ها که گذشت، حتی یک‌بار به بر گزار نشدن مهم‌ترین رویداد تئاتر دانشگاهی ایران اعتراض نکردند، ولی حالا در شکاف بین دانشجویان و وزارت علوم به تکاپو افتاده‌اند. اینجا است که معتقدم هر گونه برخورد با اجریران دانشگاهی تار یک، عملکرد دها بر توی نور می‌افتند.

همکاری سیماتیر انداز، سوگل خلیق در خوانش یک نمایشنامه

بازیگران و خوانندگان نمایشنامه خوانی خیریه «خواب زمستانی» به نویسندگی لیلی عاج و کارگردانی الهام شعبانی معرفی شدند.

سیما تیرانداز، سوگل خلیق، یلدا عباسی، فرزانه سهیلی، ساناز نجفی نمایشنامه «خواب زمستانی» به نویسندگی لیلی عاج و کارگردانی الهام شعبانی را شنبه ۱۹ شهریور ۱۴۰۱ ساعت ۲۰ در پردیس تئاتر شهرزاد که حامی این حرکت خیرخواهانه است، خوانش می کنند. همچنین امیر عظیمی و حمیدرضا ترکاشوند در این نمایشنامه خوانی اجرای زنده خواهند داشت. نمایشنامه خوانی «خواب زمستانی» اولین اجرا از رپرتوار نمایشنامه خوانی «زندگی کارگری زنان» است که به صورت خیریه و با هدف آزادی زنان زندانی جرایم مالی و غیر عمد که به دلیل عدم توانایی پرداخت، در زندان به سر می برند، خوانش می شود.

تمام عواید حاصل از این نمایشنامه خوانی با هماهنگی های صورت گرفته با سازمان زندان های کشور بی کم و کاست به آزادی این زنان اختصاص داده می شود.

در خلاصه نمایشنامه «خواب زمستانی» آمده است که: مرگ، گاه مبهم و هولناک است، گاه نوری سفید و خیره کننده. هر کسی با توجه به دغدغه هایی که دارد به نوعی مرگ را تعبیر می کند و می پذیرد، مانند شخصیت های زن نمایش خواب زمستانی...

این نمایشنامه به نویسندگی و کارگردانی لیلی عاج در سال ۱۳۹۵ اجرا شده است و کاندید بهترین متن، بهترین کارگردانی و بهترین بازیگری زن از پنجمین جشنواره تئاتر شهر شده است.

در این نمایشنامه خوانی، پردیس تئاتر شهرزاد (تهیه کنند و حامی)، پدram تنعمی (طراح پوستر)، بابک کیوانی (آهنگساز)، محمدحسن درباغی و حمید ملاحسینی (برنامه ریز)، پن استودیو (ساخت تیزر) و آوا فیاض (مدیر روابط عمومی) الهام شعبانی را همراهی می کنند.

سود «خانه خراب» برای بیماران ام‌اسی

نمایش «خانه خراب» به نویسندگی رضا دادویی و کارگردانی محمدرضا پورحکیمی که از ۲۷ مرداد ساعت ۲۰ در پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه است، کلیه

عواید فروش اجرای دوشنبه ۱۴ شهریور را به بیماران ام‌اس اختصاص خواهد داد. بازیگران این نمایش به ترتیب ورود به صحنه؛ امیرکاوه آهنین‌جان، وحید نفر، محمدهادی عطایی، ندا مقصودی، سیروس همتی، سیدرضا علوی، حامد سوری، الهه حسینی و رضا دادویی هستند و شادی آقایی، امیر حسین بلوچی، پریناز رضایی، مرتضی رضایی، علی اصغر ملکی و جواد عرب‌محمدی به عنوان بازی‌یار در این اثر حضور دارند.

نگاهی به تعزیه زنانه در دوران قاجار

محسن حسینی قصد دارد در جدیدترین تجربه کارگردانی خود نمایش «از قمر تا قمر» را با نگاهی به اجرای تعزیه زنانه در دوران قاجار و همچنین اجرای تئاتر بعد از مشروطه و تئاتر لاله‌زار روی صحنه ببرد. محسن حسینی بازیگر و کارگردان با سابقه تئاتر درباره فعالیت‌های جدید خود در عرصه تئاتر، به مهر گفت: اولویت اصلی من برای اجرای تئاتر، تولید و اجرای نمایش «از قمر تا قمر» است که نوبت اجرا برای سال ۱۴۰۲ در تماشاخانه ایرانشهر دارم و در حال برنامه‌ریزی برای تولید و اجرای این اثر هستم. وی یادآور شد: «از قمر تا قمر» نمایشنامه‌ای است که ۳ سال روی آن کار کرده‌ام و پروژه بزرگی است. حسینی درباره موضوع نمایش «از قمر تا قمر» توضیح داد: این اثر درباره قمر چهل و ششمین دختر فتحعلی شاه قاجار است که از اندرونی تعزیه زنان را کار می‌کند. این اثر بهانه‌ای است برای پرداختن به تعزیه زنان و در ادامه به اولین زنانی می‌پردازد که در تئاتر ایران روی صحنه می‌روند و در پایان تئاتر لاله‌زار.

همکاری سیما تیرانداز و یلدا عباسی

بازیگران و خوانندگان نمایشنامه خوانی خیریه «خواب زمستانی» به نویسندگی لیلی عاج و کارگردانی الهام شعبانی معرفی شدند. به گزارش ایسنا، سیما تیرانداز، سوگل خلیق، یلدا عباسی، فرزانه سهیلی، ساناز نجفی نمایشنامه «خواب زمستانی» به نویسندگی لیلی عاج و کارگردانی الهام شعبانی را شنبه ۱۹ شهریور ۱۴۰۱ ساعت ۲۰ در پردیس تئاتر شهرزاد که حامی این حرکت خیرخواهانه است، خوانش می کنند. همچنین امیر عظیمی و حمیدرضا ترکاشوند در این نمایش نامه خوانی اجرای زنده خواهند داشت. نمایشنامه خوانی «خواب زمستانی» اولین اجرا از رپرتوار نمایش نامه خوانی «زندگی کارگری زنان» است که به صورت خیریه و با هدف آزادی زنان زندانی جرایم مالی و غیر عمد که به دلیل عدم توانایی پرداخت، در زندان به سر می برند، خوانش می شود.

تمام عواید حاصل از این نمایشنامه خوانی با هماهنگی های صورت گرفته با سازمان زندان های کشور بی کم و کاست به آزادی این زنان اختصاص داده می شود. در خلاصه نمایشنامه «خواب زمستانی» آمده است که: مرگ، گاه مبهم و هولناک است، گاه نوری سفید و خیره کننده. هر کسی با توجه به دغدغه هایی که دارد به نوعی مرگ را تعبیر می کند و می پذیرد، مانند شخصیت های زن نمایش خواب زمستانی... این نمایشنامه به نویسندگی و کارگردانی لیلی عاج در سال ۱۳۹۵ اجرا شده است و کاندید بهترین متن، بهترین کارگردانی و بهترین بازیگری زن از پنجمین جشنواره تئاتر شهر شده است. در این نمایش نامه خوانی، پردیس تئاتر شهرزاد (تهیه کنند و حامی)، پدram تنعمی (طراح پوستر)، بابک کیوانی (آهنگساز)، محمدحسن درباغی و حمید ملاحسینی (برنامه ریز)، پن استودیو (ساخت تیزر) و آوا فیاض (مدیر روابط عمومی) الهام شعبانی را همراهی می کنند.

تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است

از تهیه کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود.

رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پر مخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست.

او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکثر آرای که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است.

«نزدیک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی‌گردد. می‌توان گفت بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.»

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله‌تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موم (۷۸)، «همه پسران من» آرتور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگویی با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله‌تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست.

او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی

صحنه

«خانه خراب»

به نفع بیماران ام اس

نمایش ترازدی کمدی «خانه خراب» نوشته رضا دادویی و کارگردانی محمدرضا پورحکیمی فردا به نفع بیماران ام اس در پردیس تئاتر شهرزاد به صحنه می‌رود. این نمایش که از ۲۷ مرداد ساعت ۲۰ در پردیس

تئاتر شهرزاد روی صحنه است، تمام عواید فروش اجرای دوشنبه ۱۴ شهریور به بیماران ام اس اختصاص دارد. بازیگران این نمایش به ترتیب ورود به صحنه امیرکاوه آهنین جان، وحید نفر، محمدهادی عطایی، ندا مقصودی، سیروس همتی، سیدرضا علوی، حامد سوری، الهه حسینی و رضا دادویی هستند و شادی آقایی، امیرحسین بلوچی، پریناز رضایی، مرتضی رضایی، علی اصغر ملکی و جواد عرب محمدی به عنوان بازی یار در این اثر حضور دارند.

در خلاصه داستان نمایش آمده است: در روزی که کلنل لیاخوف به دستور محمدعلی شاه، مجلس شورای ملی را به توپ بسته است و کشور دچار آشوب و بلوا شد، حاجی جبار به دنبال افزودن دارایی های خود و ازدواج تازه است.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۱۳ شهریور ماه ۱۴۰۱ * ۰۹:۵۵

آقاخانی، مدیر بخش نمایشنامه نویسی جشنواره تئاتر فجر

ایوب آقاخانی در حکمی از سوی گوروش زارعی دبیر جشنواره به عنوان مدیر بخش نمایشنامه نویسی چهل و یکمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر منصوب شد. در حکم آقاخانی آمده است: نظر به سوابق چشمگیر حضرتعالی در حوزه خلق، تالیف، چاپ و آموزش اسر مهم نمایشنامه نویسی و با توجه به اهمیت این حوزه خاص به عنوان رکن اساسی شکل گیری یک اثر

خلاق نمایشی و همچنین با عنایت به سابقه اجرایی شما در جشنواره های متعدد و داوری های پر شمار در حوزه نویسندگی، به موجب این حکم به مدیریت بخش نمایشنامه نویسی چهل و یکمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر منصوب می شوید. امید است در این مقام و در راستای هدف عالیه ارتقای سطح تئاتر کشور موثر باشید. از سوابق ایوب آقاخانی که بیش از چهار دهه در رشته تئاتر فعالیت تخصصی دارد، می توان به تالیف و چاپ ۳۹ عنوان کتاب، کارگردانی ۲۵ نمایش در

سالن های حرفه ای کشور، ۲۲ سال تدریس در دانشگاه های هنری در رشته های تئاتر و سینما، داوری و مسئولیت اجرایی در جشنواره های مختلف و معتبر کشور نظیر فجر، دانشگاهی، سوره، رادیو، بانوان، تاسیس و مدیریت پروژه آموزشی چهار فصل تئاتر ایران، تاسیس و مدیریت گروه تئاتر پوشه، تاسیس و مدیریت برنامه های تخصصی در حوزه تئاتر در رسانه همچون دیالوگ، سردهیبری تخصصی نمایش های رادیویی و اخذ بیش از ۲۰ جایزه از جشنواره های نمایشی کشور اشاره کرد. / جام جم

نمایش

روایت‌هایی از پرستاران در تماشاخانه مهر

نمایش «روایت‌هایی از زارا» به نویسندگی و کارگردانی کیانوش احمدی باشیوه‌ای مینی‌مال و ساختارشکن به روایت از خودگذشتگی پرستاران زن از پانزدهم شهریور روی صحنه تماشاخانه ماه حوزه هنری می‌رود. روابط عمومی حوزه هنری خبر داده که روایت‌هایی از زارا تا یکم مهر

در تماشاخانه ماه روی صحنه است. این نمایش روایتی متفاوت از حضور پزشکان و پرستاران به ویژه پرستاران زن از جنگ تحمیلی تا دوران همه‌گیری ویروس کرونا را با اجرایی مینی‌مال و ساختارشکن به تصویر می‌کشد.

شیوه روایت این نمایش کلازگونه است و از قواعد کلاسیک فاصله می‌گیرد. آرزو کریمی‌زند، محمد قدیمی، حسن همتی و محبوبه اسدی در روایت‌های زارا بازیگران این اثر نمایشی هستند. در گروه کارگردانی مریم ایرانی‌پور، اصغر شیرزاد، کاظم کاموربخشایش و عباس رحمانی مطلق با این نمایش همکاری دارند. علی خاتمی موسیقی نمایش را برعهده دارد و حسین نادری طراح نو و آزاده مالمیر طراح گریم این نمایش است. علاقه‌مندان می‌توانند برای تهیه بلیت این نمایش به سایت تیوال یا گیشه تماشاخانه مهر حوزه هنری مراجعه کنند. / جام جم

سالن استاد سمندیریان

نمایش «آقای اشمیت کیه؟»
به کارگردانی سهراب سلیمی
از فردا در سالن استاد
سمندیریان به صحنه
می رود. این نمایش براساس
نمایشنامه‌ای از سباستین

تیری به صحنه می رود که یکی از آثار شناخته شده برای
تماشاگران تئاتر است. پیش از سلیمی، داوود رشیدی نیز
این نمایش را به صحنه برده بود. «آقای اشمیت کیه؟»
ماجرای زن و شوهری است که تلفن خانه شان زنگ
می خورد اما آنها تلفن ندارند و از همین جا آرام آرام پی
می برند که در خانه زوج دیگری زندگی می کنند. در نهایت
آنها حیرت زده به دنبال اثبات هویت گمشده خویش
هستند اما هرچه بیشتر جست و جو می کنند، کمتر موفق
می شوند و بیشتر از باورهای خود فاصله می گیرند.

ایرج راد، شهره رعایتی، میثم رازفرو محمد کرمی بازیگران
این اجرا هستند. موسیقی نمایش را صبا علیزاده برعهده
دارد و شهره رعایتی طراحی لباس را انجام داده است.

«آقای اشمیت کیه؟» از ۱۴ شهریور تا ۲۲ مهر هر شب
ساعت ۱۹ به صحنه می رود.

سالن استاد نصیریان

نمایش «چَم» به نویسندگی آرش رضایی و کارگردانی مهدی روزبهانی از جمعه در پردیس تئاتر تهران آغاز شده است. فروزان حسینی، مهدی روزبهانی، بهار پوزش پور، روزدا

فرهومند و حمید محمدی بازیگران این نمایش هستند. در خلاصه داستان نمایش «چَم» آمده است: «زندگی پر از پیچ و خم‌های سخت و نفسگیره، باید از شون عبور کرد تا بتونی به موفقیت برسی. من، فرنگیس دختر کوردم، جایی که بزرگ شدم؛ گندم داشت، نان داشت، بوی خانه داشت، تا این که آسمان روستا سیاه شد، آسمان پر شد از هواپیماهای سیاه.»

تهیه‌کنندگی این نمایش را ابراهیم یمین برعهده دارد. علی اصغر غمخوار مشاور کارگردان و دراماتورژ نمایش است. علاقه‌مندان تا ۲۳ شهریور می‌توانند هر شب ساعت ۱۹ و ۳۰ در پردیس تئاتر تهران (سالن استاد نصیریان) تماشاگر نمایش چَم باشند.

تئاتر ایرانشهر

ایمان اسکندری پس از پنج سال دوری از تئاتر، سومین نمایش خود را با عنوان «رتالیسم مصنوعی» از فردا در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر به صحنه می برد.

پیش فروش بلیت های این اثر نمایشی نیز همزمان با رونمایی از پوستر آغاز شده است.

آزاده صمدی، محمد برهمنی، امیراحمد قزوینی، اسماعیل گرجی، سمانه زارعی و شبنم دادخواه بازیگران نمایش «رتالیسم مصنوعی» هستند.

ایمان اسکندری کارگردانی نمایش های با عنوان «بیرون پشت در» و «ماراساد» را در کارنامه هنری خود دارد. نویسنده نمایش رتالیسم مصنوعی، سمانه زارعی است. این نمایش از ۱۴ شهریور تا ۲۲ مهر از ساعت ۲۱ روی صحنه خواهد بود. برخی از عوامل نمایش رتالیسم مصنوعی عبارتند از نویسنده: سمانه زارعی، کارگردان: ایمان اسکندری، مجری طرح: میثم احمدی، آهنگساز و طراح صدا: سعید دهقان.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۱۳ شهریور ماه ۱۴۰۱ * ۰۹:۵۵

مصاحبه

گفت‌وگو با هادی حوری، نویسنده و کارگردان «تا اون»

نمایشی در ستایش دانایی

من به دنبال کیخسروام، نه کاوه!

آذر مهاجر گروه فرهنگ و هنر

در اجتماع موش‌ها که به خور و خواب مشغول هستند، «موشکین» جوان سر از یک کتابخانه در می‌آورد؛ پشتی برای جویدن و لذت بردن اما کتاب‌ها، با تصاویر و کلمات، موش جوان را مدحش می‌کنند و او شیفته ادبیات می‌شود. این شروع ماجرای «تا اون» است که این شب‌ها به کارگردانی هادی حوری در سالن سایه تئاتر شهر به اجرا در می‌آید. حوری یک نمایش کاملا نمادین در ستایش دانایی به صحنه آورده و به این منظور اجتماعی از موش‌ها را به نمایش گذاشته که درگیر جهل و نادانی هستند. حوری که به چند هنرآرسته است و به جز نمایشنامه‌نویسی، کارگردانی تئاتر و خوشنویسی، در ادبیات هم سابقه طولانی دارد و کتاب‌های متعددی روانه بازار کتاب کرده، در نمایش تا اون به ادبیات پرداخته و اهمیت قصه‌ها و واژه‌ها را نمایش می‌دهد؛ این‌که ظهور در جهان بدون واژه، ارتباط محذوف می‌شود و چگونه در فقدان ارتباط، تپاهی و مرگ ریشه می‌دواند. با هادی حوری درباره این نمایش و اهمیت ادبیات صحبت کردیم:

در نمایش شما «موشکین»، به جرم کتاب خواندن، از جامعه‌اش رانده می‌شود. بنده چقدر موش‌ها به زندگی معمول بازی کردند و آنچه می‌ماند خوردن، خوابیدن، ناموس نسل و در حقیقت پوچی است. آیا از این منظر می‌توان ترس را یک نمادنامه‌آمیز و زیور دانست؟

این سؤال‌ها را باید کمی ممتدتر کرد. شاید فایده دیدگاه روشنی باشد اما اگر از این منظر نگاه کنیم، موش‌ها با وجود پوچی صحبت می‌کنیم، آثار نمایشنامه‌نویسی مانند بکت مد نظر قرار می‌گیرد اما در آثار این نویسندگان هم شاهد چنانی پوچ یا ناامید نیستیم. پوچ‌گرایی در آثار و اندیشه‌های آبر کاک، فرانسیس کافکا و ساموئل بکت متناظر به روابط و انگاره‌های انسانی است. چنانی که آنها نوشته‌اند بر ساخته از پوچ و روابط و کاملاً درست است که هیچ دانشی در آن جای ندارد اما چنان خود این روشنگران و مناسبات و روابط خود آنها ملول از دانش و فرهیختگی و آگاهی است. در کارهای او چنان، به اعتقاد من چنان سومی هم وجود دارد که چنان سیاف است؛ چنانی که از روشنگری خالی نیست بلکه مخالف آن است؛ چون تاووم قدرت در این جهان مطوف به نا آگاهی است. هر قدر جامعه عوام در نا آگاهی قرار بگیرد و از جامعه روشنگران دورتر شود، به نفع آن سومی چنان است که قصد حکومت بر تمام جهان را دارد. سیاستمدار در این جهان، گرایش را کاملاً بدست‌نمده و درست انجام می‌دهد و از آنجا که عملکرد نودها عمداً احساسی است، ترس حکمفرما می‌شود؛ ترس از شیوع طاعون، ترس طاعون چاه‌شومول است. نه به تاریخ خاصی ربط دارد و نه به جغرافیای مشخصی. در نمایش تا اون می‌خواهم بگویم اگر بخواهیم در مقابل آدم‌هایی باشیم که قصد دارند از ما برای منافع خودشان سوء استفاده کنند، می‌بایست حداقل به اندازه آنها مسلح به دانش باشیم. نمی‌توانیم بدون دانش، بدون فهم و شناخت از انسان و روابط انسانی بدون شناخت قدرت و پویایی‌های آن، در مقابل سیاستمدارانی در جهان قرار بگیریم که دارند جهان را به آتش می‌کشند. نامی تو انیم صلح را در جهان برقرار کنیم، مگر این‌که جنگ افروزان جهان را بشناسیم. ما از صلح حرف می‌زنیم اما چون احساسی برخورد می‌کنیم و آنها مسلح به دانش هستند، ما را به ورطه‌ای می‌کشند که دیگر جنگ با آنها نوسیم. برشت می‌گوید: برای این‌که صلح برادر جهان برقرار کنیم، آن قدر دودیدیم که امروز چهره همه ما خشمگین است. تضاد غریبی است آنچه تا این می‌گوید. بدون در نظر گرفتن هیچ جغرافیای و تاریخی، در واقع این است که اگر به دنبال برقرار کردن جهانی روشن و پراز بینایی و دانش هستیم باید که جهان تاریک را بشناسیم.

نمی‌توانیم جهان اهورایی را مستقر کنیم بدون این‌که اهریمن‌ها را شناخته باشیم و این به اعتقاد من پوچ یا زیور نیست. به همین دلیل است سرخ موش‌ها رنگه‌اند؟ چون موش در حقیقت تاریخی ما و در ادبیات ایران و جهان معمولاً نماد بیستی و خنارت بوده اما در سنن سنن نماد برتری است که در جای جای نمایش بی ساختارهای ادبی و آثار مطرح ادبیات ایران و جهان راجع داده‌اند؟ در جهان فکر و اندیشه، سمبل‌ها پیوسته در حال عمل هستند، از ساده‌ترین چیز تا پیچیده‌ترین‌ها. ما در ضرب‌المثل‌ها و اشعار و ارتباطات نیز از سمبل‌ها بسیار استفاده می‌کنیم و به تبع آن چنانی که در تا اون به وجود آورده‌ام نیز یک جهان سمبولیک است. در این نمایش با ادبیات مواجهیم که نمی‌توان تاثیر آن در هر زندگی بشر نادیده گرفت. چه کلید را خوانده یا نخوانده باشیم، این زمان زندگی ما اثر دارد. دنیای قبل از کلید و دنیای بعد از کلید متفاوت است؛ همین طور دنیای قبل از پرتویان و بعد از آن. اگر یک مشاهده آرام آقای ابراهیمی را نخوانده باشیم با آثار بکت را فقط کافی است

کسانی در پیرامون من زندگی کنند که این آثار را خوانده باشند. در ارتباط با این افراد من از یک عاشقانه آرام و از کتاب‌های دیگر تاثیر می‌گیرم؛ واژه‌هایی می‌شوم که شاید پیش از آن نمی‌دانستم اما همین واژه‌ها و معناها در زندگی من تاثیر خواهند داشت. این واژه‌ها می‌توانند مرا متوکوب کنند یا می‌توانند مرا به حرکت وادارند. چرامن از کلمات و اساسی کتاب‌ها در نمایش استفاده کرده‌ام؟ به این دلیل که ادبیات برای ما کلمه به فرمان می‌آورد و کلمات ارتباط را برای ما می‌سازد. چرا ما شاهنامه را این قدر عزیز داریم؟ چون زبان ما را حفظ کرده‌است؛ ادبیاتی است که من و شما با واژه‌ها و کلمات با هم ارتباط برقرار می‌کنیم. واژگان برای ارتباط من و شما ضروری هستند و این ادبیات و کتاب‌ها است که واژه‌ها را زنده نگه می‌دارد.

می‌شود گفت هر کتاب با خودش زبانشی و بستنی جدیدی آورد که زندگی بعد از ظهور این روشنی‌ها با این محتوا است و هر کدام از این روزنامه‌ها در کنار هم می‌توانند برای بزرگ‌ترین زمانی ما باشند؟

بی‌تردید همین طور است. شما جهان را صرفاً روز نمی‌دانید. جهان

پرش

جهان سمبولیک

جهان نمایش سمبولیک است. در تمام اساطیر، اساطیر یونان، مصر و نیز ایران، جهان فرودست، اهریمنی و تاریکی است؛ این جهان خوف‌انگیز است و شما تا زمانی که از این جهان هراس نداشته باشید، دلتان نمی‌خواهد آن را ترک کنید. دوزخی که در آن به آدم خوش بگذرد، دوزخ نیست؛ به همین دلیل از تمام عناصری که در تئاتر وجود دارد، بهره گرفته‌ایم چون یک نمایش سمبولیک داریم که باید بنواند تمام حس‌های مخاطب را درگیر کند، چه شنیداری چه دیداری. شخصیت‌ها، حتی طراحی دکور و لباس‌ها به شما نشانه می‌دهد؛ جایگاه شخصیت‌ها را معرفی می‌کند. بیست بودن دکور، حرفه‌هایی که در آن ایجاد شده و فضای کاملاً کسپرسویسی آن، آن حقاقت و خشونت را القا می‌کند. حتی انتخاب سالن نمایش هم بر مبنای جهانی است که خلق کرده‌ایم. سالن دیگری هم به ما پیشنهاد شده بود اما سالن سایه را انتخاب کردیم چون فضای کوچک، تاریک و بسته‌ای دارد. تماشاچی به نمایش نزدیک است، نمی‌تواند لم بدهد و در آرامش نمایش را ببیند. اتفاقاً به تماشاگر سخت می‌گذرد. چند صندلی خراب داریم که من هیچ‌اگرایی برای تعمیر آنها ندارم. چون قرار نیست مخاطب من راحت باشد. جهان تا اون پراز ترس و هراس است؛ موسیقی این هراس را تشدید می‌کند. همین طور نور، موسیقی این نمایش تماشاگر است و مخاطب بر اساس آنچه می‌شود، به یک پیش‌آگاهی می‌رسد؛ این‌که قرار است چه جور اتفاق رخ بدهد، موسیقی دیگری به همراه دارد یا هشدار یا ملایم‌تر، روی همه اینها فکر کرده، طراح صحنه و لباس به تمام نشانه‌ها فکر کرده‌اند و ما هم تبادل نظر داشتیم، حتی درباره نشانه‌هایی که روی لباس شخصیت‌ها هست، به ناخن‌ها، به وسایل صحنه، خردی‌ریزه‌ها و حتی وصله‌ها و پارگی‌ها... حتی به یک گرم فکر کرده‌ایم. زخم‌هایی که به جا مانده‌اند.

تزیکی از روز و شب است. جهان ماقبل‌های متفاوت دارد. بنابراین هر کتابی، در هر جایی از جهان به هر زمانی منتشر شود، حتی اگر من آن را خوانده باشم باز هم بر زندگی من اثرگذار است. به همین دلیل است که در تمام جهان به محض این‌که حکومت‌ها شروع می‌کنند به محکم کردن پایه‌های دولت و افزایش دادن طول حکومت، قبل از هر چیز سراغ کتابخانه‌ها می‌روند. کم کردن واژه‌های ارتباطی بین مردم، گرفتن کلمات از مردم و کوتاه کردن واژه‌ها اولین اقدام این حکومت‌هاست. بعد از آن است که مردم برای برقرار کردن ارتباط، کلمه کم می‌آورند و روی می‌کنند به آثار سطحی و مبتذل. دیگر آثار عمیق را نمی‌توانند بفهمند چرا که دیگر کلماتش را نمی‌شناسند. این کارکرد تا سانسور در حکومت‌هاست که می‌خواهند مردم در نا آگاهی به سر بزنند. در دوران حکومت خلفای بنی‌امیه مجموعه بزرگی از کتابخانه‌های جهان، آتش زده شد. اسکندر هر جا رفت، کتابخانه‌ها را به آتش کشید. از جمله تخت جمشید را. مغول همگ اینها همه کتابخانه‌ها را می‌سوزاند. چرا؟ چون مرگ آگاهی هم ارتباط را در پی دارد و بقای این حکومت‌ها در جهان بدون ارتباط و بدون مصادات.

در طول تاریخ فرمان‌هایی بوده‌اند که برای سیرت و روشنی‌ها حاکم و جان دانه‌اند. از جمله آن‌ها پروو و کاتبه بگیرند تا همین امروز کسانی که به دلیل تشو آگاهی به مرگ محکوم می‌شوند. نمایش تا اون، اما خیلی روی فهمش تمرکز نمی‌شود و حتی به درستی نمی‌توان فهمش را متوجه شد.

برای این‌که سر جنگ با کسی ندارم. جهان امروز به فرمان شمشیر به دست نیست؛ گره‌ها در دست‌هاست. این گونه فرمان‌های ما در جهان تا اون جایی ندارد. من به دنبال آگاهی جامعه هستم و نمی‌توانم به خیابان‌ها بروم و مشت‌گره کنم و بگویم ای مردم کتاب بخوانید. مردم باید در کتاب‌ها جذباتی ببینند که به سمت آنها کشیده شوند، نه فقط مردم من بلکه مردم تمام دنیا. آلمان امروز از بی‌سوادی و بی‌میلی جوانانش به کسب دانش فریاد می‌زند. چنان‌که در پدیدار شدن دانش‌سوردها اروپایی و آمریکایی رشد داشته؛ دلپاش این نیست که عاشق چشم و آبروی ما در قیام‌ها هستند بلکه از این باب است که جوان‌های خودشان تمایل به آموختن ندارند، قشر باسوادشان را دارند از دست می‌دهند. در ریزش‌ها، موضوع نمایش تا اون همین است که کتاب خواندن، دعوت به آگاهی است. اگر از میدان جنگ و مبارزات اجتماعی حرف بزنیم، به کاوه نیاز داریم اما نیاز اینجا به کاوه نداریم، به کسی مانند کیخسرو نیاز هست که در دسترس است و برای ما آگاهی را برای واژگان اهورایی رشد کرده‌است و بتواند در مقابل افراسیاب بایستد؛ کسی که بتواند تاج افراسیاب را ببرد. وقتی رستم به اومی گوید اگر علیه افراسیاب قیام کنی او را بکشی، فریادش از تو گرفته می‌شود. بدبختی این است که در عوض مردم من به آگاهی و آزادی می‌رسند. چون کیخسرو برخلاف کاوه در سستی رشد کرده که بر از سواد اهورایی است. نور و روشنی را با خود می‌آورد. وقتی فراتر است فریدون ظهور کند و حکومت شاک را کنار بزند، نیاز به کاوه هست؛ کاوه‌ای که فرزند داده‌اشد و به خاطر فرزند شهیدش بیک در دست بگیرد و چنگد. چرمینش را بر چرم کند که مردم زیر آن گرد بایند اما حرف تا اون مبارزه علیه سیاهی نیست؛ بر کردن جهان با روشنی است. ما علیه جان آدمی حرف نمی‌زنیم، ما روشنی می‌آوریم چون وقتی تاریکی در جان آدمی رشد کرده‌اند، نمی‌تواند جان آدم را بگیرد، باید جان روشنی‌ها را ببیند، آن را محترم بشمارد، بعد از آن رشد داد. برای همین قهرمان تا اون می‌گوید من می‌مانم تا وقتی بین هزاران موش کوچک موش با چشم‌های بزرگ به دنیا آید، او را به جهان کتاب‌ها هل بدهم. این فرصت را داشته باشم برایش از جهان آگاهی، روشنی‌ها، واژه‌ها و کلمات تعریف کنم. قهرمان اصلی نمایش من موشکین نیست که دچار آگاهی شد، در واقع قهرمان من دختری است که ترجیح می‌دهد در تاریکی بماند اما فرصتی داشته‌است که چشم فرزندش بعدی را به جهان دانش باز کند. در چنین جهانی نیازی به مشت‌گره کردن نداریم، به چشم‌باز نیاز داریم. چشم‌باز فقط با عزیز شمرند، با پیروانش دادن کاری‌ها.

خاطره

یک نمایش مدرن برای دفاع مقدس

نمایش «بلوطهای تلخ» به نوشته و کارگردانی شهرام کرمی از جمله آثار تئاتری با موضوع جنگ و دفاع مقدس است که در سال ۹۰ به صحنه رفت و مورد استقبال قرار گرفت. کرمی این نمایش را ابتدا در بخش چشم‌انداز بیست و نهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر و سپس در سال ۱۳۹۰ و در سالن قشقایی مجموعه تئاتر شهر، روی صحنه برد. رویا افشار، حمید رضا نعیمی، سیروس همتی، مهدی صبغی، آیدا صادقی و مهدی زمین‌پرداز در این نمایش به ایفای نقش پرداختند.

اخبار

تئاتر هم تجاری شده است

بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفته‌گی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می‌کند، در گفت‌وگو با خبرنگار سینمایی ایرنا اظهار داشت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه‌گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می‌شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو بازیگر فیلم گواهی امضا به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری‌اش را با نمایش جیرجیرک به کارگردانی آرش سجایی به دست آورد و پس از آن در نمایش بووگی ووگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری‌ها زحمت‌های فراوانی می‌کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می‌شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان‌ها به استفاده از بچه‌های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده‌اند و این به رشد سینما و معرفی چهره‌های جدید به تصویر کمک می‌کند.

صلح جو گفت: کارگردان‌ها به سالن‌های نمایش آمده و کارها را از نزدیک می‌بینند. به تازگی سر سریال نمایش خانگی رفتم که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه‌های گروه استفاده کرد و این موضوع می‌تواند اتفاق خوبی باشد.

به گفته این بازیگر، استفاده از تئاتری‌ها در کارهای تصویر می‌تواند انگیزه‌ای برای آنها هم باشد که چندین ماه برای اجرا تمرین می‌کنند و البته سختی‌های خودش را دارد و با کار تصویر بسیار متفاوت است.

صلح جو این را هم گفت که برخی‌ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می‌بینم و این سؤال برایم مطرح می‌شود چرا اصلا این‌ها بازیگر شده‌اند.

وی خاطر نشان کرد: اگرچه در کارهای تصویر از بین استعدادهای خوب تئاتر شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در تصویر استفاده نمی‌شود.

این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاهایی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این‌ها هم به مرور گرفته می‌شود. کسانی که سال‌های سال برای تئاتر زحمت کشیده‌اند، کناره‌گیری کرده‌اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت‌هایی که لحاظ می‌شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند.

وی اضافه کرد: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است.

صلح جو این را هم می‌گوید که یک سری افراد در تئاتر هستند که بیشتر گرداننده این قضیه هستند.

بازیگر سینما و تئاتر افزود: تئاترهایی که بودجه آنچنانی ندارند، تبلیغات آنچنانی هم ندارند و نمی‌توانند مانند سایر نمایش‌ها که بودجه بالایی دارند اقدامی برای تبلیغات خود کنند.

به گفته او، اخیراً باب شده برخی از بازیگران چهره (سوپر استارها) در تئاترها هم بازی می‌کنند، این هم برای تجاری بودن کار است که البته امیدوارم بیشتر به تئاتر و سالن‌های نمایش توجه شود.

محمد رحمانیان:

تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است

تلویزیون به تازگی از راه‌اندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مغفول‌مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله تئاتر است.

رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که توانایی احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند.

کارگردان مجموعه‌های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «نیمکت» در ادامه گفت و گو با ایسنا به افرادی که در محل زندگی شان به سالن‌های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه‌نویسی علاقه‌مند می‌شوند؛ بنابراین می‌توان گفت این اتفاق (حذف تله تئاتر) در جریان آموزشی ما تاثیر منفی گذاشته است.

محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتی برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.

او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقا از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می‌توان متوجه این موضوع شد. بسیاری از هنرمندان درجه یک کمدی از این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله‌تئاتر گونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانی چون علی حاتمی و ناصر تقوایی قرار گرفت. او در آخر بار دیگر ابراز امیدواری کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌ای فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفی برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

«نزدیک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی‌گردد. می‌توان گفت بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.»

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موام (۷۸)، «همه پسران من» آرتور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شاو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگویی با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست.

او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود.

رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پرمخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست. او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکرارایی که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است.

بازیگر تئاتر جیر جیرک:

تئاتر هم تجاری شده است

تصویر استفاده نمی شود. این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاها بی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این ها هم به مرور گرفته می شود. کسانی که سال های سال برای تئاتر زحمت کشیده اند، کناره گیری کرده اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت هایی که لحاظ می شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند. وی اضافه کرد: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می داد که این هم به سمت تجاری پیش می رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه کننده ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این ها شده است. صلح جو این راهم می گوید که یک سری افراد در تئاتر هستند که بیشتر گرداننده این قضیه هستند.

بازیگر سینما و تئاتر افزود: تئاتر هایی که بودجه آنچنانی ندارند، تبلیغات آنچنانی هم ندارند و نمی توانند مانند سایر نمایش ها که بودجه بالایی دارند اقدامی برای تبلیغات خود کنند.

به گفته او، اخیرا باب شده برخی از بازیگران چهره (سوپر استارها) در تئاتر هم بازی می کنند، این هم برای تجاری بودن کار است که البته امیدوارم بیشتر به تئاتر و سالن های نمایش توجه شود.

باشد که چندین ماه برای اجرا تمرین می کنند و البته سختی های خودش را دارد و با کار تصویر بسیار متفاوت است.

صلح جو این راهم گفت که برخی ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می بینم و این سؤال برایم مطرح می شود چرا اصلا این ها بازیگر شده اند.

وی خاطر نشان کرد: اگر چه در کارهای تصویر از بین استعداد های خوب تئاتر شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در

در کارهای تصویر روی آورده اند و این به رشد سینما و معرفی چهره های جدید به تصویر کمک می کند.

صلح جو گفت: کارگردان ها به سالن های نمایش آمده و کارها را از نزدیک می بینند. به تازگی سرسریال نمایش خانگی رفته که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه های گروه استفاده کرد و این موضوع می تواند اتفاقی خوبی باشد.

به گفته این بازیگر، استفاده از تئاتر هادر کارهای تصویر می تواند انگیزه ای برای آنها هم

بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می داد که این هم به سمت تجاری پیش می رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه کننده ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم اشفته گی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خون سرد به کارگردانی امیر حسین ترابی ایفای نقش می کند، در گفت و گویی اظهار داشت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو بازیگر فیلم گواهی امضا به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری اش را با نمایش جیر جیرک به کارگردانی آرش سنجابی به دست آورد و پس از آن در نمایش بوگی بوگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتر ها زحمت های فراوانی می کشند و در این زمینه استعداد هایی وجود دارد که در واقع حیف می شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان ها به استفاده از بچه های تئاتر

بازیگر تئاتر جیرجیرک: تئاتر هم تجاری شده است

خانگی رفتم که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه‌های گروه استفاده کرد و این موضوع می‌تواند اتفاق خوبی باشد.

به گفته این بازیگر، استفاده از تئاتری‌ها در کارهای تصویر می‌تواند انگیزه‌ای برای آنها هم باشد که چندین ماه برای اجرا تمرین می‌کنند و البته سختی‌های خودش را دارد و با کار تصویر بسیار متفاوت است.

صلح جو این را هم گفت که برخی‌ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می‌بینم و این سؤال برایم مطرح می‌شود چرا اصلاً این‌ها بازیگر شده‌اند.

وی خاطر نشان کرد: اگرچه در کارهای تصویر از بین استعدادها خوب تئاتر شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در تصویر استفاده نمی‌شود.

این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاهایی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این‌ها هم به مرور گرفته می‌شود. کسانی که سال‌های سال برای تئاتر زحمت کشیده‌اند، کناره‌گیری کرده‌اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت‌هایی که لحاظ می‌شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند.

وی اضافه کرد: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است.

صلح جو این را هم می‌گوید که یک سری افراد در تئاتر هستند که بیشتر گرداننده این قضیه هستند.

بازیگر سینما و تئاتر افزود: تئاترهایی که بودجه آنچنانی ندارند، تبلیغات آنچنانی هم ندارند و نمی‌توانند مانند سایر نمایش‌ها که بودجه بالایی دارند اقدامی برای تبلیغات خود کنند.

به گفته او، اخیراً باب شده برخی از بازیگران چهره (سوپر استارها) در تئاترها هم بازی می‌کنند، این هم برای تجاری بودن کار است که البته امیدوارم بیشتر به تئاتر و سالن‌های نمایش توجه شود.

بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفستگی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می‌کند، در گفت‌وگو با خبرنگار سینمایی ایرنا اظهار داشت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه‌گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می‌شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو بازیگر فیلم گواهی امضا به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری‌اش را با نمایش جیرجیرک به کارگردانی آرش سنجابی به دست آورد و پس از آن در نمایش بووگی ووگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری‌ها زحمت‌های فراوانی می‌کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می‌شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان‌ها به استفاده از بچه‌های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده‌اند و این به رشد سینما و معرفی چهره‌های جدید به تصویر کمک می‌کند.

صلح جو گفت: کارگردان‌ها به سالن‌های نمایش آمده و کارها را از نزدیک می‌بینند. به تازگی سر سریال نمایش

■ بازگشت مخاطب به تلویزیون با تله تئاتر

محمد رحمانیان، کارگردان تئاتر که تجربه ساخت تله تئاترهای خوبی برای تلویزیون دارد به ایسنا گفت: حدود ۱۳ سال است که ساختار تله تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی گردد ولی می توان گفت بازگشت تله تئاتر، مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می گرداند.

محمد رحمانیان، کارگردان:

تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است

«نزديک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی‌گردد. می‌توان گفت بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.»

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله‌تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موم (۷۸)، «همه پسران من» از تور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگو با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله‌تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست.

او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود.

■ **حواس‌تان هست؟ ۱۰ سال است تله‌تئاتر نداریم!**
رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پر مخاطب مثل

«نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست.

او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیت ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکرار آری که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است.

تلویزیون به تازگی از راه‌اندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مفعول‌مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله‌تئاتر است. رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که توانایی احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند.

■ **تلویزیون‌مان از کدام ساختارهای مهم دنیا غفلت کرده است؟**

کارگردان مجموعه‌های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «نیمکت» در ادامه گفت و گو با ایسنا به افرادی که در محل زندگی‌شان به سالن‌های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه‌نویسی علاقه‌مند می‌شوند؛ بنابراین می‌توان گفت

قرار گرفت.

رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و پخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعی از تله‌تئاتر است اما امکانات صوتی و تصویری زیادی نیاز دارد. خیلی از نمایش‌هایی که در دهه ۶۰ از تلویزیون پخش می‌شد از روی صحنه ضبط می‌شدند. بسیاری از آثار علیرضا مجمل، اسماعیل خلج «از نو شکفتن و مرگ»، بهروز غریب‌پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه می‌رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط می‌شد و در تلویزیون پخش می‌شد و مورد استقبال قرار می‌گرفت.

او در آخر بار دیگر ابراز امیدواری کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌ای فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفی برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

این اتفاق (حذف تله‌تئاتر) در جریان آموزشی ما تأثیر منفی گذاشته است.

محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه‌نجاتی برای این رسانه دانست و تأکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.

او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقاً از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می‌توان متوجه این موضوع شد. بسیاری از هنرمندان در چه یک کم‌دی از این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله‌تئاتر گونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانی چون علی حاتمی و ناصر تقوایی

معاون هنری و سینمایی فرهنگ و ارشاد اسلامی استان:

سی و چهارمین جشنواره استانی تئاتر آذربایجان شرقی برگزار می شود

مشخصات صاحب اصلی اثر، نوع اقتباس (آزاد، وفادارانه و یا نگاهی به متن) و -) و با اخذ مجوز تایید از نویسندگان یا ناشر و مترجم به صورتی که حقوق معنوی و مادی صاحب اثر حفظ شود است.

وی یلداوری کرد: پذیرش آثار برای حضور در جشنواره از زمان اعلام فراخوان تا ۲۰ شهریور ۱۴۰۱ بوده و اعلام نتایج ارزیابی و بازبینی نهائی آثار تا ۲۰ مهر و زمان برگزاری جشنواره ۹ تا ۱۲ آبان است.

محرمی افزود: آن دسته از گروههای تئاتر استان که در فاصله زمانی جشنواره استانی ۱۴۰۰ تا ۲ هفته مانده به برگزاری جشنواره استانی در آبان سال ۱۴۰۱ آثار خود را حداقل پنج شب به اجرای عمومی گذاشته باشند می توانند در جشنواره شرکت کنند.

وی اظهار داشت: موضوعات این جشنواره شامل متون اورجینال و متون محلی یا برگرفته شده از ادبیات ملی و فرهنگ و سنن و آداب و رسوم بومی آذربایجان، توسعه فرهنگ اقله نماز، نمایش های مذهبی، حمایت از تولید ملی، حجاب و عفاف، دفاع مقدس و انقلاب اسلامی و ایثار و شهادت و توجه به مضامین اجتماعی فرهنگی و انسانی و آسیب های اجتماعی و آسیب های کروناست.

معاون هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی گفت: متون شرکت کننده در بخش رقابتی که برگزیده آن به دبیرخانه جشنواره فجر معرفی خواهد شد باید ایرانی بوده و انتخاب موضوع آزاد است.

محرمی ادامه داد: متون اقتباسی (آداپته ایرانی شده) منوط به ذکر دقیق

کشف استعدادهای خلاق در سال «تولید: دانش بنیان و اشتغال آفرین» ایجاد بستری مناسب جهت رشد هدایت و حمایت از گروههای تئاتری با زمینه سازی برای جذب بیشتر مخاطب، اشاعه هنر نمایش و آگاهی افراد جامعه با زبان شیوا و بلیغ نمایش به عنوان شاخص ترین زبان عواطف و احساسات و اندیشهها در جهت رشد و شکوفایی این هنر ماندگار است.

معاون هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی گفت: سی و چهارمین جشنواره استانی تئاتر استان در آبان سال جاری برگزار می شود.

علی محرمی با بیان اینکه این جشنواره در بخش تئاتر صحنه ای برای انتخاب آثار برتر جهت معرفی به دبیرخانه جشنواره فجر برگزار می شود، افزود: هدف از برگزاری این جشنواره

یک بازیگر: تئاتر هم تجاری شده است

یک بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می داد که این هم به سمت تجاری پیش می رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه کننده ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفستگی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می کند، اظهار داشت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری ها زحمت های فراوانی می کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان ها به استفاده از بچه های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده اند و این به رشد سینما و معرفی چهره های جدید به تصویر کمک می کند.

صلح جو گفت: کارگردان ها به سالن های نمایش آمده و کارها را از نزدیک می بینند. به تازگی سر سریال نمایش خانگی رفتم که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه های گروه استفاده کرد و این موضوع می تواند اتفاق خوبی باشد.

تلویزیون

تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است

ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تئاتر است. رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه کنندگان و کارگردان هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که توانایی احیای تله تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند. کارگردان مجموعه های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «تیمکت» در ادامه گفت و گو با ایسنا به افرادی که در محل زندگی شان به سالن های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله تئاتر به رشته های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه نویسی علاقه مند می شدند؛ بنابراین می توان گفت این اتفاق (حذف تله تئاتر) در جریان آموزشی ماتائیر منفی گذاشته است.

محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتی برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی گردد. بازگشت تله تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را بازمی گرداند. او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقاً از طریق تله تئاتر معرفی شده اند، گفت: بانگه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می توان متوجه این موضوع شد. بسیاری از هنرمندان درجه یک کمیدی از این طریق معرفی شده اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله تئاتر گونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانی چون علی حاتمی و ناصر تقوایی قرار گرفت.

رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و پخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعی از تله تئاتر است اما امکانات صوتی و تصویری زیادی نیاز دارد. خیلی از نمایش هایی که در دهه ۶۰ از تلویزیون پخش می شد از روی صحنه ضبط می شدند. بسیاری از آثار علیرضا مجلل، اسماعیل خلیج «از نوشکفتن و مرگ»، بهروز غریب پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه می رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط می شد و در تلویزیون پخش می شد و مورد استقبال قرار می گرفت.

نزدیک به ۱۳ سال است که ساختار تله تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی گردد. می توان گفت بازگشت تله تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را بازمی گرداند.

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موام (۷۸)، «همه پسران من» آرتور میلر (۱۳۷۷) و «خانه های اجاره ای» نوشته برنارد شاو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت و گویی با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله تئاتر انجام می شود، اسمش کار نیست.

او یادآور شد: ساخت تله تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه کننده هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه ای که آمدند هم رغبتی به تله تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود.

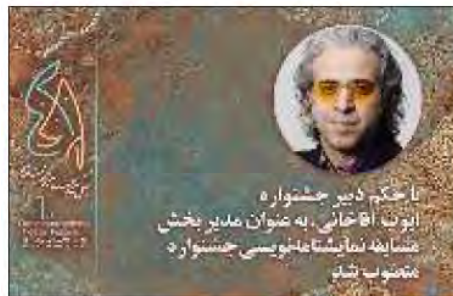
رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله تئاتر به تلویزیون وارد می کند، تصریح کرد: تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است. سال هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه های پر مخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می زند و به نظر می رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست.

او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه های خارجی و شبکه های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک دست کردن مواضع و دیدگاه ها هستند. همین امر باعث شده تکرار آری که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه نویسی هانی از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است.

تلویزیون به تازگی از راه اندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مغفول مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا

ایوب آقاخانی مدیر بخش نمایشنامه‌نویسی چهل و یکمین جشنواره تئاتر فجر شد

ایوب آقاخانی در حکمی از سوی کوروش زارعی دبیر جشنواره به عنوان مدیر بخش نمایشنامه‌نویسی چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر منصوب شد. کوروش زارعی دبیر چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر در حکمی، مدیریت بخش نمایشنامه‌نویسی جشنواره را به ایوب آقاخانی سپرد.

در متن این حکم آمده است: جناب آقای ایوب آقاخانی؛ نظر به سوابق چشمگیر حضرت‌عالی در حوزه خلق، تألیف، چاپ و آموزش امر مهم نمایشنامه‌نویسی و با توجه به اهمیت این حوزه خاص به عنوان رکن اساسی شکل‌گیری یک اثر خلاق نمایشی و همچنین با عنایت به سابقه اجرایی شما در جشنواره‌های متعدد و داوری‌های پرشمار در حوزه نویسندگی، به موجب این حکم، به مدیریت بخش نمایشنامه‌نویسی چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر منصوب می‌شوید. امید است در این مقام و در راستای هدف عالی‌ه‌ی ارتقای سطح تئاتر کشور مؤثر باشید. کوروش زارعی، دبیر چهل و یکمین جشنواره‌ی بین‌المللی تئاتر فجر

به گزارش ایرنا: ایوب آقاخانی کارشناس نمایش با گرایش ادبیات نمایشی از دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز را در سال ۱۳۷۸ اخذ کرد. او همچنین کارشناس ارشد نمایش با گرایش ادبیات نمایشی از دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس ۱۳۸۱ است.

در مورد ذکر آثار و همچنین سوابق آقاخانی که بیش از چهار دهه در رشته تئاتر فعالیت تخصصی دارد می‌توان به تألیف و چاپ ۳۹ عنوان کتاب، کارگردانی ۲۵ نمایش در سالن‌های حرفه‌ای کشور، ۲۲ سال تدریس در دانشگاه‌های هنری در رشته‌های تئاتر و سینما، داوری و مسئولیت اجرایی در جشنواره‌های مختلف و معتبر کشور نظیر فجر، دانشگاهی، سوره، رادیو، بانوان، تأسیس و مدیریت پروژه آموزشی چهار فصل تئاتر ایران، تأسیس و مدیریت گروه تئاتر پوشه، تأسیس و مدیریت برنامه‌های تخصصی در حوزه تئاتر در رسانه همچون دیالوگ، سردبیری تخصصی نمایش‌های رادیویی، اخذ بیش از ۲۰ جایزه از جشنواره‌های نمایشی کشور، سردبیری فصلنامه تخصصی صحنه، راه‌اندازی و دبیری مسابقه سراسری نمایشنامه‌نویسی اقتباسی چهارراه و بازی در آثار مختلف تئاتری، تلویزیونی و سینمایی اشاره کرد.

حمید نیلی، مدیر تماشاخانهی ایران شهر:

تا پایان شهریور ماه پذیرای تقاضاهای جدید گروههای محترم تئاتری هستیم

قبلی، اولویت تماشاخانهی ایران شهر میزبانی از تولیدات تازهی گروههای حرفهای و جوانان خلاق خواهد بود.

مدیرعامل مجموعهی ایران شهر در ارتباط با نحوهی اخذ مجوز آثار نمایشی نیز گفت: آثاری که توسط شورای انتخاب تماشاخانه برای اجرا معرفی می شوند بلافاصله در سامانهی شورای نظارت و ارزشیابی اداره کل هنرهای نمایشی ثبت و فرم درخواست آثار توسط مجموعهی ایران شهر تکمیل می شود.

هر نتیجهای که از سوی شورای نظارت و ارزشیابی در مرحلهی ارزیابی متن و یا اجرا (بازبینی) اعلام شود قابل وثوق و استناد برای مجموعهی ایران شهر بوده و بلافاصله به گروههای محترم ابلاغ خواهد شد.

بدیهی است آثار پذیرفته شده در صورت قبولی و صدور مجوز در موعد مقرر به روی صحنه خواهند رفت.

ماه پذیرای تقاضاهای جدید گروههای محترم تئاتری خواهد بود.

حمید نیلی با توجه به پایبندی به تعهدات و اجرای برنامهی تنظیم شده از سوی مدیریت قبلی برای سال ۱۴۰۱، گفت: پاسخ به درخواستهای جدید برای امسال مقدور نیست؛ مگر این که اتفاق غیرمنتظره ای سبب انصراف گروهها شود. همچنین به علت حجم بالای درخواستهای گروههای محترم برای اجرا، این مجموعه فقط تا پایان شهریور ماه امسال پذیرای تقاضاهای جدید خواهد بود.

نیلی در خصوص شرایط و زمان انتخاب آثار افزود: آثار و تقاضای گروههای محترم تئاتری طی ماههای مهر و آبان توسط شورای انتخاب آثار بررسی و از میان آنها جدول سال ۱۴۰۲ تنظیم و به گروههای متقاضی اعلام خواهد شد. همچنین طبق اعلام

حمید نیلی مدیر تماشاخانهی ایران شهر در خصوص شرایط اجرا برای سال ۱۴۰۲ اعلام کرد: این مجموعه تا پایان شهریور

تاریخ انتشار: یکشنبه ۱۳ شهریور ماه ۱۴۰۱ * ۰۹:۵۵

۵

محمد رحمانیان، کارگردان:

تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است

از هنرمندان درجه یک کمدی از این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله‌تئاتر گونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانی چون علی حائمی و ناصر تقوایی قرار گرفت.

رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و پخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعی از تله‌تئاتر است اما امکانات صوتی و تصویری زیادی نیاز دارد. خیلی از نمایش‌هایی که در دهه ۶۰ از تلویزیون پخش می‌شد از روی صحنه ضبط می‌شدند. بسیاری از آثار علیرضا مجمل، اسماعیل خلیج «از نو شکفتن و مرگ»، بهروز غریب‌پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه می‌رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط می‌شد و در تلویزیون پخش می‌شد و مورد استقبال قرار می‌گرفت.

او در آخسر بار دیگر ابراز امیدواری کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌ای فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفی برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکثر آرائی که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است.

تلویزیون به تازگی از راهاندازی مرکزی جدید به نام «سیمرغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مافول مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله‌تئاتر است.

رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان بیایند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که توانایی احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند.

کارگردان مجموعه‌های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «تیمکت» به افرادی که در محل زندگی شان به سالن‌های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه‌نویسی علاقه‌مند می‌شوند؛ بنابراین می‌توان گفت این اتفاق (حذف تله‌تئاتر) در جریان آموزشی ما تاثیر منفی گذاشته است.

محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتی برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.

او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقاً از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می‌توان متوجه این موضوع شد. بسیاری

«زودیک به ۱۳ سال است که ساختار تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است. تلویزیون نیز نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال نجات نمی‌گردد. می‌توان گفت بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند.»

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله‌تئاتر‌هایی چون «بازرس» نوشته نیکلا گوگول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موم (۷۸)، «همه پسران من» آر تور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجاره‌ای» نوشته برنارد شساو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگویی با ایسنا با انتقاد از حذف ساختار تله‌تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست.

او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. به تدریج نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازماری که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود.

رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائماً در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پر مخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست.

او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی

با هدف برگشت مالی برای تهیه کننده های تئاتر؛

کنسرت نمایش ها جایگزین تئاتر های مفهومی!

وی خاطر نشان کرد: اگرچه در کارهای تصویر از بین استعدادهای خوب تئاتر شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در تصویر استفاده نمی شود.

این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاهایی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این ها هم به مرور گرفته می شود. کسانی که سال های سال برای تئاتر زحمت کشیده اند، کناره گیری کرده اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت هایی که لحاظ می شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند.

وی اضافه کرد: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می داد که این هم به سمت تجاری پیش می رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه کننده ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این ها شده است.

صلح جو این را هم می گوید که یک سری افراد در تئاتر هستند که بیشتر گرداننده این قضیه هستند.

بازیگر سینما و تئاتر افزود: تئاتر هایی که بودجه آنچنانی ندارند، تبلیغات آنچنانی هم ندارند و نمی توانند مانند سایر نمایش ها که بودجه بالایی دارند اقدامی برای تبلیغات خود کنند. به گفته او، اخیرا باب شده برخی از بازیگران چهره (سوپر استارها) در تئاتر ها هم بازی می کنند، این هم برای تجاری بودن کار است که البته امیدوارم بیشتر به تئاتر و سالن های نمایش توجه شود.

از نزدیک می بینند. به تازگی سر سریال نمایش خانگی رفتیم که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه های گروه استفاده کرد و این موضوع می تواند اتفاق خوبی باشد.

به گفته این بازیگر، استفاده از تئاتری ها در کارهای تصویر می تواند انگیزه ای برای آنها هم باشد که چندین ماه برای اجرا تمرین می کنند و البته سختی های خودش را دارد و با کار تصویر بسیار متفاوت است.

صلح جو این را هم گفت که برخی ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می بینم و این سؤال برام مطرح می شود چرا اصلا این ها بازیگر شده اند.

بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می داد که این هم به سمت تجاری پیش می رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه کننده ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفته گی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می کند، اظهار داشت: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو بازیگر فیلم گواهی امضا به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری اش را با نمایش جیرجیرک به کارگردانی آرش سنجابی به دست آورد و پس از آن در نمایش بووگی ووگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری ها زحمت های فراوانی می کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان ها به استفاده از بچه های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده اند و این به رشد سینما و معرفی چهره های جدید به تصویر کمک می کند.

صلح جو گفت: کارگردان ها به سالن های نمایش آمده و کارها را

بخش نمایشنامه تئاتر فجر مدیرش را شناخت

ایوب آقاخانی در حکمی از سوی دبیر جشنواره به عنوان مدیر بخش نمایشنامه‌نویسی چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر منصوب شد.

به گزارش «وطن امروز»، کورش زارعی، دبیر چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر در حکمی مدیریت بخش نمایشنامه‌نویسی جشنواره را به ایوب آقاخانی سپرد. در بخشی از متن این حکم آمده است: «نظر به سوابق چشمگیر حضرتعالی در حوزه خلق، تالیف، چاپ و آموزش امر مهم نمایشنامه‌نویسی... و همچنین با عنایت به سابقه اجرایی شما در جشنواره‌های متعدد و داوری‌های پرشمار در حوزه نویسندگی، به موجب این حکم، به مدیریت بخش نمایشنامه‌نویسی چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر منصوب می‌شوید». گفتنی است ایوب آقاخانی، کارشناسی نمایش با گرایش ادبیات نمایشی را از دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز در سال ۱۳۷۸ اخذ کرد. وی همچنین کارشناس ارشد نمایش با گرایش ادبیات نمایشی از دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس ۱۳۸۱ است.

بازیگر تئاتر: تئاتر هم تجاری شده است

بازیگر سینما و تئاتر گفت: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است.

نازنین صلح جو که نخستین بار با فیلم آشفته‌گی به کارگردانی فریدون جیرانی جلوی دوربین رفت و اکنون نیز در سریال نمایش خانگی خونسرد به کارگردانی امیرحسین ترابی ایفای نقش می‌کند، که می‌گوید: بیشتر بازیگران تئاتر تحصیلات دانشگاهی دارند و با کسانی که به قصد شرایطی مانند سرمایه‌گذاری و یا رابطه وارد سینما و تلویزیون می‌شوند، بسیار تفاوت دارند.

صلح جو بازیگر فیلم گواهی امضا به کارگردانی شهرام اسدزاده که اولین تجربه تئاتری‌اش را با نمایش جیرجیرک به کارگردانی آرش سنجابی به دست آورد و پس از آن در نمایش بوگی و وگی برادوی بازی کرد، درباره استفاده از بازیگران تئاتر در پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی افزود: تئاتری‌ها زحمت‌های فراوانی می‌کشند و در این زمینه استعدادهایی وجود دارد که در واقع حیف می‌شوند. خیلی خوشحالم که چند سالی است کارگردان‌ها به استفاده از بچه‌های تئاتر در کارهای تصویر روی آورده‌اند و این به رشد سینما و معرفی چهره‌های جدید به تصویر کمک می‌کند. صلح جو گفت: کارگردان‌ها به سالن‌های نمایش آمده و کارها را از نزدیک می‌بینند. به تازگی سر سریال نمایش خانگی رفتم که کارگردان، کار ما را دید و از بیشتر بچه‌های گروه استفاده کرد و این موضوع می‌تواند اتفاق خوبی باشد. به گفته این بازیگر، استفاده از تئاتری‌ها در کارهای تصویر می‌تواند انگیزه‌ای برای آنها هم باشد که چندین ماه برای اجرا تمرین می‌کنند و البته سختی‌های خودش را دارد و با کار تصویر بسیار متفاوت است.

صلح جو این را هم گفت که برخی‌ها را به عنوان بازیگر در سینما و تلویزیون می‌بینم و این سؤال برایم مطرح می‌شود چرا اصلاً این‌ها بازیگر شده‌اند. وی خاطر نشان کرد: اگرچه در کارهای تصویر از بین استعدادهای خوب تئاتر

شاهدیم اما تعدادشان محدود بوده و آنگونه که باید و شاید از حضور بازیگران تئاتر در تصویر استفاده نمی‌شود.

این بازیگر سینما و تئاتر افزود: در تئاتر، فضاهایی وجود داشت که در سینما و تصویر نداشتیم و جلوی این‌ها هم به مرور گرفته می‌شود. کسانی که سال‌های سال برای تئاتر زحمت کشیده‌اند، کناره‌گیری کرده‌اند و همه چیز به سمت تجاری شدن رفته است و به دلیل محدودیت‌هایی که لحاظ می‌شود، بسیاری، دیگر رغبتی برای کار تئاتر ندارند.

وی اضافه کرد: تئاتر تنها چیزی بود که هنر ما را نشان می‌داد که این هم به سمت تجاری پیش می‌رود و برای این که برگشت مالی برای تهیه‌کننده‌ها داشته باشد، تبدیل به کنسرت نمایش و مانند این‌ها شده است. صلح جو این را هم می‌گوید که یک سری افراد در تئاتر هستند که بیشتر گرداننده این قضیه هستند.

بازیگر سینما و تئاتر افزود: تئاترهایی که بودجه آنچنانی ندارند، تبلیغات آنچنانی هم ندارند و نمی‌توانند مانند سایر نمایش‌ها که بودجه بالایی دارند اقدامی برای تبلیغات خود کنند.

محمد رحمانیان مطرح کرد:

تلویزیون نه آگاه است، نه به دنبال راه نجات

تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است

این طریق معرفی شده‌اند. هنرمند بزرگی چون اکبر عبدی در سریال «مثل آباد» که ساختار تله‌تئاترگونه داشت، به جریان هنری ایران معرفی شد و مورد اقبال کارگردانانی چون علی حاتمی و ناصر تقوایی قرار گرفت. رحمانیان در ارتباط با ضبط تئاتر صحنه و پخش آن از تلویزیون گفت: این هم نوعی از تله‌تئاتر است اما امکانات صوتی و تصویری زیادی نیاز دارد. خیلی از نمایش‌هایی که در دهه ۶۰ از تلویزیون پخش می‌شدند از روی صحنه ضبط می‌شدند. بسیاری از آثار علیرضا مجمل، اسماعیل خلیج «از نو شکفتن و مرگ»، بهروز غریب‌پور «حضور در آینه پریشان» و «تو» که روی صحنه می‌رفتند با کیفیت بسیار بالا ضبط می‌شد و در تلویزیون پخش می‌شد و مورد استقبال قرار می‌گرفت. او در آخر بار دیگر ابراز امیدواری کرد و گفت: امیدوارم شرایط به گونه‌ای فراهم شود که هنرمندان به خصوص هنرمندان جوان که در زمینه تئاتر و تله‌تئاتر حرفی برای گفتن دارند، بتوانند کارهایشان را در تلویزیون ارائه کنند.

توانایی احیای تله‌تئاتر را دارند، این ساختار را به قاب تلویزیون برگردانند. کارگردان مجموعه‌های تلویزیونی «در گوش سالمم زمزمه کن» و «تیمکت» در ادامه به افرادی که در محل زندگی شان به سالن‌های تئاتر دسترسی ندارند اشاره کرد و گفت: این افراد از طریق دیدن تله‌تئاتر به رشته‌های تحصیلی مرتبط مثل تئاتر، بازیگری، نویسندگی و نمایشنامه‌نویسی علاقه‌مند می‌شدند؛ بنابراین می‌توان گفت این اتفاق (حذف تله تئاتر) در جریان آموزشی ما تاثیر منفی گذاشته است. محمد رحمانیان بازگشت این ساختار به تلویزیون را راه نجاتی برای این رسانه دانست و تاکید کرد: تلویزیون نسبت به شرایط موجود آگاه نیست و دنبال راه نجات نمی‌گردد. بازگشت تله‌تئاتر مخاطبان ریخته شده تلویزیون را باز می‌گرداند. او با اشاره به بازیگران مطرحی که در حال حاضر مشغول به کار هستند و اتفاقاً از طریق تله‌تئاتر معرفی شده‌اند، گفت: با نگاه کردن به سابقه بسیاری از بازیگران می‌توان متوجه این موضوع شد. بسیاری از هنرمندان درجه یک کم‌دی از

به خودش آسیب می‌زند و به نظر می‌رسد برای مدیران فعلی تلویزیون که از سال ۸۸ به بعد در این ساختار مشغول فعالیت هستند، موضوع مهمی نیست. او ادامه داد: ریزش مخاطبان، اقبال مردم به شبکه‌های خارجی و شبکه‌های نمایش خانگی گویی برای تلویزیون اهمیتی ندارد و بیشتر به فکر یک‌دست کردن مواضع و دیدگاه‌ها هستند. همین امر باعث شده تکثیر آری که تا حدی هم وجود داشت، از بین برود. برنامه‌نویسی‌ها نیز از لحاظ کمی و کیفی نزول کرده است. تلویزیون به تازگی از راه‌اندازی مرکزی جدید به نام «سیم‌رغ» خبر داده که قرار است توان تولیدی این رسانه در ژانرهای مغفول مانده نمایشی و غیرنمایشی را بالا ببرد؛ یکی از این ساختارهای فراموش شده تله تئاتر است. رحمانیان در این زمینه ضمن ابراز امیدواری برای ساخت دوباره تله‌تئاترها، گفت: امیدوارم دوستانی که در تلویزیون هستند به خودشان ببینند و با جذب تهیه‌کنندگان و کارگردان‌هایی نظیر حسن فتحی که این کار را بلدند و بازیگرانی که

کردند که از نظر اقتصادی و تعداد مخاطب دچار مشکلاتی هستند؛ در صورتی که این افراد تفاوتی بین بیننده و مخاطب را درک نمی‌کردند. بیه تردید نیز با توجه به فضای صدا و سیما تعدادی از تهیه‌کننده‌هایی که در این حوزه مشغول به کار بودند، کنار گذاشته شدند. دوستان تازه‌ای که آمدند هم رغبتی به تله‌تئاتر نداشتند. همه این موارد دست به دست هم داد تا این ساختار از تلویزیون حذف شود. رحمانیان در ارتباط با آسیبی که حذف شدن تله‌تئاتر به تلویزیون وارد می‌کند، تصریح کرد: تلویزیون دائما در حال آسیب زدن به خودش است. سال‌هاست که با حذف هنرمندان کاربلد و برنامه‌های پر مخاطب مثل «نود»، بیشتر از هر کسی

محمد رحمانیان، کارگردان که تجربه ساخت تله‌تئاترهایی چون «بازرس» نوشته نیکلا کوکول (سال ۸۱)، «ناهار» نوشته سامرست موم (۷۸)، «همه پسران من» آرتور میلر (۱۳۷۷) و «خانه‌های اجارهای» نوشته برنارد شو (۱۳۷۵) را برای تلویزیون دارد، در گفت‌وگویی با انتقاد از حذف ساختار تله تئاتر در تلویزیون، بیان کرد: تلاش‌هایی که به شکل فردی توسط یک تهیه‌کننده و بدون انسجام در جهت تولید تله‌تئاتر انجام می‌شود، اسمش کار نیست. او یادآور شد: ساخت تله‌تئاتر از سال ۸۸ حذف شد و گروه‌های فیلم و سریال که مسئول تهیه و تولید تله‌تئاتر بودند اعلام